

“Ой, – подумав гномик, – перестарався. Тепер завжди повинен будувати хоровод, хоч той страх не лізтиме в очі зі своїми дурними пропозиціями – мені точно вистачить хороводу! вистояти перед ним! Дивно, що таким простим речам, як запитати когось, мені мужності бракувало, а тут налетів на лиса, мов найхоробріший. Часом важко! – самого себе зрозуміти”, – посміхнувся Сміливець і разом із Мудрецем пішов у бік свого дому.

Коли лисеня зникло, мале пташеня заспокоїлося, відновило сили і застрибнувши на пенюк, розправивло крила і злетіло. Воно зробило декілька кіл і вдячно помахало своєю рятівнику. “Мабуть, ще зустрінемося”, – подумав гномик.

У цей час з-за дерева виліз старий гном Мудрець і посміхнувся: “Бачу, в тебе вже з’явилося своє ім’я, вітаю! Ти повіси справді хоровод і заслужав ім’я Сміливець”.

Гномик біг прямо на лисеня, голосно кричав, сварився, наказував знайти собі іншу їжу, бо пташеня загубилося і йому дуже страшно.

Лисеня навіть присіло: може, це мале крикливе створіння підійде йому до обідю?

Однак те мале створіння без упину бігло на нього і стало здаватися справді небезпечним! А що якщо воно більше могутнє, ніж здається? Краще вже порадитися з мамою! І от, на радість маленького гнома, лисеня побігло своїм шляхом.

У порівнянні з гномиком, лисеня було величезне! Та воно було мов до олімпійської бігало за малим пташеням, як ще не вміло добре літати і не могло відірватися від землі у політ.

Все це нагадувало гру, проте гномик бачив, як пташенятко втрачає сили, живіт у лисенятка бурчить, а слини крапає з пащі все більше. “Добром це не скінчиться”, – подумав гномик, і, не дивлячись на свій страх, змогли своєму страху заговорити, з голосним криком з’явився на галявині.

Моніка С.К.

Як гномик отримав своє ім'я

Переклад: Еміл В.

Гномик був молодий і ще не мав імені. Він дуже боявся отримати ім’я Бягузик, бо постійно чогось боявся. Висловити свою думку – страшно. Попросити більше їжі – страшно. Пояснити, що не так чинить друг, страшно. Навіть задати питання – страшно.

Так і блукав маленький гном стежками старого лісу, думаючи про свій великий страх. Він заважав гномові почуватися добре, тому що постійно ліз у очі і лякав: «Ууууууу, це заплутане пита-

ння, ти не знатимеш відповіді, покажеш себе дурнем. Уууууу, цього питання не задавай, адже всі, напевно, вже знають відповідь. Уууууу, не виказуй своєї думки – кому вона цікава?”

І так без кінця! Гномик дуже втомився від таких дій свого страху. Тільки куди його подіти?

Так ідучи і міркуючи, він вийшов на лісову галявину і побачив мале лисенятко. Хоча гномикові воно і не здалося замалим.